

OVER DE ACTEURS

Abdoulaye Gueye Badji (1989) is oorspronkelijk van de Casamance, in het zuiden van Senegal. Hij regisseerde verschillende theaterprojecten voor jongeren in Katiack en Ziguinchor. In Brussel deed hij mee aan sociaalartistieke theaterprojecten van Forsiti'A. In Medea, Faust en Le Vélo (theaterfestival 2016) kwam hij uitvoerig als speler aan bod. Dit voorjaar deed hij samen met Transfo Collect mee in *Jong talent palmt 't ARSENAAL in* te Mechelen.

Elisa Arnaut (2003) geboren en getogen in Brussel, speelde al twee maal mee met Studio Bronks. In 2016 acteerde ze in het project 'Schhhht' onder leiding van Amber Goethals. In 2017 werkte ze mee aan het project 'Niemand Weet Het'. Als 14-jarige houdt ze van katten, pingpongen en theater.

Ibrahim Tamditi (1988) is van zijn geboorte blind, hij kan enkel een onderscheid maken tussen licht en donker. Vanaf 2015 is hij betrokken bij Clair Obscur, een project opgestart door de blinde danser Said Gharbi (onlangs te zien in *Mockumentary of a contemporary saviour* van Wim Vandekeybus). Hij houdt van theater, sport en durum.

Nadia Hadad (1973) woont in hartje Brussel en is sinds een ongeluk in Afrika volledig verlamd. Ze geeft les in toegepaste hydraulica en werkt tevens als lobbyist voor mensenrechten en ontwikkelingssamenwerking. Sinds 2015 is ze betrokken bij enkele theaterprojecten. In Faust (een bewerking van het toneelstuk Faust van W. Goethe) speelde ze Mephisto. Met Le Vélo stond ze mee op het theaterfestival 2016.

Nabil Barssa (1982) is afkomstig uit Noord-Marokko. Sinds 2011 is hij betrokken bij verschillende sociaal-artistieke organisaties in Brussel. Hij speelde o.a. voor Het Anker, Camelia en Forsiti'A. Voor Het Anker schreef hij de theatertekst *Je n'ai pas de problème*. Bij Forsiti'a speelde hij in Faust en Le Vélo. Samen met Abdoulaye is hij medeoprichter en bezieler van het project **petit ESPACE**.

Els Schuerman (1973) geeft les Esthetica en Ervarend Leren in een Brusselse middelbare school. Ze zetelt in het GOK-team dat zich buigt over Gelijke Onderwijskansen. Vanaf februari 2017 vervoegde ze de groep spelers. Door haar interesse in het onderwerp integreerde ze zich snel in deze diverse groep spelers. Dansen, zingen, theater, mediteren en mindfulness zijn ingrediënten in haar voortdurende zoektocht naar een intenser leven.

OVER DE REGISSEUR

Ivan Vrambout (1970) is auteur/regisseur (meester in de Dramatische Kunsten, Rits, Brussel); In 2001 richt hij samen met Vicky Vermoezen Action Malaise op en behaalt met zijn eindwerk *Survival of the fittest* de jongerenprijs aan theater aan zee 2001. Vervolgens creëert hij o.a. *Vive l'Afrique* (theaterfestival 2002), Hak, 't Wild Vlees, Baraque Friture en Vette Tristesse. Sinds 2007 start hij ook met sociaal-artistieke theaterproducties bij de organisaties Cie Tartaren (Leuven) Forsiti'A en Den Teirling (Brussel). In 2008 gaat Vrambout aan de slag bij de sociaalartistieke theaterwerkplaats *De Figuranten* in Menen. Jozef Wouters zorgt voor een unieke vormgeving, Ivan Vrambout adapteert de tekst met de 5 spelers. Zij maken samen de bewerking: ***Antigone, geen seute*** waarover Wouter Hillaert schrijft:

“Sinds we deze spelers twee jaar terug zagen, lijkt er erg veel gebeurd. Met groot geloof in eigen kracht komen ze tot vlak voor je neus staan, in een rake theatrale verbeelding van hun denkproces over de keuze voor vechten of slikken. Ze kiezen voor treffen, onderhuids.”

Vanaf dan begint Ivan Vrambout als freelance-regisseur te werken. Hij maakt o.a. voor verschillende gesubsidieerde sociaal-artistieke organisaties theaterproducties met groepen tussen 5 en 12 spelers. Hij bewerkt bestaande novelle, boeken en theaterstukken door improvisaties en interviews. Spelers ontdekken al doende zijn motivatie om een geschreven werk te bewerken en vorm te geven. Voor Vrambout is het van essentieel belang dat spelers vanuit hun eigen taallogica spreken. In elke productie dagen vormgevers, regisseurs en dramaturgen de spelers uit om te zoeken naar spelplezier en kwaliteiten.

Bij al deze projecten komt Ivan Vrambout met een persoonlijke vraag de repetitieruimte binnen. Hij toont zijn betrokkenheid en twijfel omtrent het thema. Hij geeft aan dat via meningen en spelervaringen van de spelers een nieuw stuk wordt gecreëerd. Spelers voegen een inhoud toe aan het bestaande uitgangspunt. Via interviews en spelimprovisaties worden opinies en gevoelens mee opgenomen in het theaterproject. Vrambout gelooft dat binnen deze competitieve wereld de 'kwetsbaren' recht hebben op zingeving. 'Kwetsbare' mensen hebben het recht om met hun gevoelens en meningen aan de slag te gaan en deze te uiten tegenover een publiek. In de huidige maatschappij komen ze vaak tot de constatering dat hun mening en zienswijze minder van tel zijn. Hen respectabel en krachtig aan het woord laten in een kunstzinnig project is Vrambouts zijn grootste drijfveer. Na enkele jaren van stilte brengt hij met Action Malaise een sociaal-artistiek project op gang in Brussel, met als eerste luik **petit ESPACE**. Hierover zegt hij:

“We worden platgeslagen door de vele binnen- en buitenlandse berichten over ‘de ander’. Maar in werkelijkheid kennen we de asielzoeker niet, de allochtoon nauwelijks, en mensen met een handicap evenmin. Dagdagelijks krijgen we veel nieuws over ons heen gekapt, maar zelden komen we tot een ontmoeting. En ook binnen deze ontmoeting zijn we veeleer onhandig omdat we niet goed weten of we de ander kunnen kussen, hoe we hem moeten aankijken, en wanneer hulp voor gehandicapte overdreven of betuttelend is.”